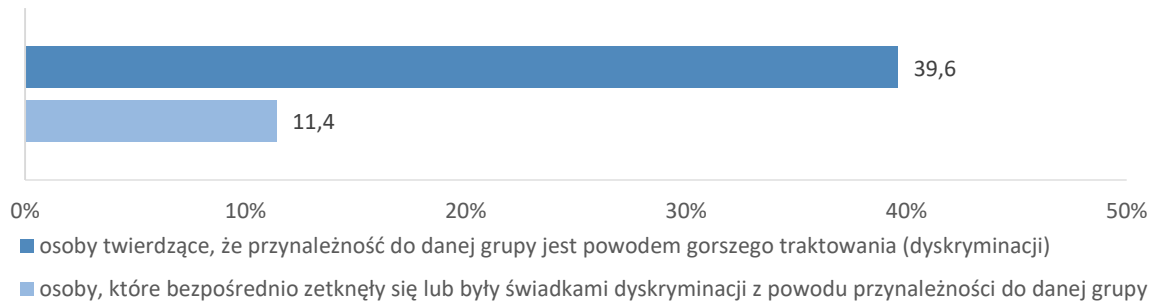

traktowanie. Świadcami dyskryminacji wobec osób z niepełnosprawnościami była co ósma kobieta oraz co dziesiąty mężczyzna.

Wykres 18. Postrzeganie dyskryminacji ze względu na wybrane przyczyny w 2015 r.

Źródło: opracowanie BON na podstawie danych GUS – Jakość życia w Polsce [...]

Niestety wśród społeczeństwa pokutuje brak świadomości szczególnych potrzeb wynikających z niepełnosprawności, a odmienność w zakresie funkcjonowania zbyt rzadko uważana jest za zjawisko naturalne, występujące w każdej populacji. Taki stan rzeczy dotyczy także nauczycieli, podmiotów realizujących zadania publiczne na rzecz osób z niepełnosprawnościami oraz opiekunów i pracodawców tych osób. Jest to jedną z przyczyn trudności w rozwijaniu pełnego potencjału osób z niepełnosprawnościami, nieporozumień, braku płynności w realizacji zadań publicznych i załatwiania spraw klientów z niepełnosprawnościami. Skutkuje to niewykorzystaniem przez osoby z niepełnosprawnościami pełni szans na udział w życiu społecznym i rozwój zawodowy. Osoby te, przewidując uciążliwość w kontaktach z urzędem lub pracodawcą, często nie korzystają ze swoich praw lub rezygnują z załatwiania spraw. Jest to ze szkodą zarówno dla tych osób, jak i dla jakości usług finansowanych ze środków publicznych. Ważną rolę ma tu system oświaty, który przygotowuje młodych ludzi z niepełnosprawnościami do samodzielności w życiu dorosłym, a także ich rówieśników do budowania dostępnego społeczeństwa.

Budowanie świadomości społecznej problematyki dotyczącej osób z niepełnosprawnościami zapobiega nierównemu traktowaniu tych osób, a tym samym zwiększa ich szanse na niezależne życie w społeczeństwie. Najczęstszą przyczyną dyskryminacji osób z niepełnosprawnościami są stereotypy i uprzedzenia, a także brak odpowiedniej wiedzy. W tym kontekście ważnym elementem działań przeciw dyskryminacji są działania